

Daniel Kitabı - Yüz Otuz Sekiz Numara

Daniel 11'i Açığa Çıkarmak: Tarih Boyunca Kehanet Dolu Bir Yolculuk

Jeff Pippenger

2024-03-15

Daniel kitabının on birinci bölümünün kırkıncı ayeti, Tanrı'nın Sözü'nün en derin ayetlerinden biridir. Orada temsil edilen peygamberî tarihler, Hezekiel'in görünümündeki iç içe tekerleklerin bir araya getirildiği yerdir. 1798'de Millerci hareket için "zamanın sonu" ve 1989'da üçüncü meleğin hareketi için "zamanın sonu" ile, son günlerdeki Tanrı halkının iç ve dış tarihleri betimlenir. Bu ayetin içinde, 1798'de birinci melekle gelen ve kırk birinci ayetteki Pazar yasasına kadar uzanan yaklaşan yargının ilanı bulunur. Dolayısıyla bu ayet, Tanrı'nın kilisesinin ölümlerden başlayarak yüz kırk dört binin mühürlenmesine ve Tanrı'nın Laodikya Adventizmi'ni ağızından kusmasına kadar uzanan araştırma yargısını temsil eder.

1798'de papalığın ölümcül yarasını aldığı zamandan, bu ölümcül yaranın kırk birinci ayette iyileşmesine kadar olan tarihsel süreç, ayetin tarihsel anlatımında temsil edilir. Kırk birinci ayetten itibaren, o ayette başlayan ve giderek artan Tanrı'nın icraî yargıları bağlamında ele alınır. Bu peygamberlik bağlamında, kırkıncı ayet Daniel kitabının on birinci bölümünün sonudur ve bölümün birinci ve ikinci ayetleri başlangıcıdır. On birinci bölüm Deccal'in isyanını sunar; onuncu bölüm Hiddekel Nehri görünümünün başlangıcını, on ikinci bölüm ise sonunu temsil eder. Onuncu ve on ikinci bölümler başlangıcı ve sonu temsil eder, on birinci bölüm ise ortadaki isyandır.

Onuncu ve on ikinci bölümler aynıdır; çünkü on birinci bölümün aksine, Daniel'in görümlerle ilgili deneyimini temsil ederler ve on birinci bölüm ise görünümün kendisidir. Onuncu bölüm, İbranice alfabenin ilk harfidir; on birinci bölüm, İbranice alfabenin isyankâr on üçüncü harfidir; ve on ikinci bölüm, alfabenin son harfidir. Hiddekel Nehri görünümü "Gerçek"tir.

On birinci bölümde başlangıç, sonu gösterir; çünkü Mesih asla değişmez. Kırkıncı ayette temsil edilen nihai tarihsel dönem, canavarın suretinin sınanma zamanıdır. Bu sınanma zamanı, kırk birinci ayette temsil edilen canavarın işaretiyle sona erer. Bu nedenle birinci ve ikinci ayetler, yüz kırk dört binin mühürlenme zamanını ele almalıdır; çünkü o zaman dilimi aynı zamanda canavarın suretinin oluşum dönemidir.

"Rab bana açıkça gösterdi ki canavarın sureti lütuf kapısı kapanmadan önce oluşturulacak; çünkü bu, Tanrı'nın halkı için, sonsuz yazgılarının belirleneceği büyük sınav olacaktır. . .

"Bu, Tanrı halkının mühürlenmeden önce yaşaması gereken sınavdır." Manuscript Releases, cilt 15, 15.

Zamanın sonunu belirleyen her zaman iki işaret taşı vardır. Musa'nın reform hareketinde, Harun'un doğumu ve üç yıl sonra onu izleyen Musa'nın doğumu vardı. Babil'den çıkıp tapınağı yeniden inşa etme reform hareketinde, Kral Darius'u Kral Koreş izledi. Mesih'in reform hareketinde, Vaftizci Yahya'nın doğumu vardı; altı ay sonra da Mesih'in doğumu geldi.

Milleritlerin reform hareketinde, 1798'de papalık sisteminin ölümü, 1799'da ise papanın ölümü gerçekleşti. Üçüncü meleğin reform hareketinde, 1989'u temsil edenler Başkan Reagan ile birinci Başkan Bush'tu. Daniel kitabı onuncu bölümün birinci ayetinde Kral Koreş'in adının geçtiğini görürüz.

Pers Kralı Koreş'in üçüncü yılında, Belteşassar diye adlandırılan Daniel'e bir şey vahyedildi; ve bu şey gerçektir, fakat belirlenen zaman uzundu; o da bu şeyi anladı ve görünüm hakkında anlayış sahibi oldu. Daniel 10:1.

Onuncu bölümün izleyen ayetlerinde, Gabriel'in on birinci bölümde ileteceği peygamberlik tarihinin görünümünden önce, Daniel'in deneyiminin tasvir edildiğini görüyoruz. Kiroş, zamanın sonunu işaret eder; çünkü daha önce, Daryus'un yeğeni olan Kiroş, Belşassar'ı öldüren Daryus'un generaliydi; böylece yetmiş yıllık esaretin sonunu işaretlemiş oldu; bu da 538'den 1798'e kadar ruhsal İsrail'in ruhsal Babil'deki bin iki yüz altmış yıllık esaretinin bir örneğiydi.

"Tanrı'nın yeryüzündeki kilisesi, bu uzun ve amansız zulüm dönemi boyunca, sürgün döneminde Babil'de tutsak tutulan İsrail oğulları kadar gerçekten esaret altındaydı."
Peygamberler ve Krallar, 714.

1798'de bin iki yüz altmış yılın sona ermesi "zamanın sonu"nu işaretledi; aynı şekilde, yetmiş yılın sona ermesi de o tarihsel dönem için "zamanın sonu"nu işaretledi. Belşassar'ın ölümü ve Babil Krallığı'nın sona ermesi bağlamında hem Darius hem de Cyrus temsil edilir; çünkü işi gerçekleştiren Darius'un generali olarak Cyrus, Darius'u temsil ediyordu. Birinci George Bush 20 Ocak 1989'da yemin ederek göreve başladığında, 1989'un ilk on dokuz gününde başkan Reagan'dı.

Hiddekel görünümü, zamanın sonunda, Cyrus'un üçüncü yılında başladı. Gabriel, on birinci bölümün peygamberlik tarihini Daniel'e açmaya başladığında, önce Darius'un birinci yılına atıfta bulunur; böylece Daniel'e sunmak üzere olduğu peygamberlik tarihine ilişkin görünümün, zamanın sonunun son döneminde, 1989'da başladığını açıkça ortaya koyar; çünkü bütün peygamberler, yaşadıkları günlerden çok son günlerden söz eder.

Ama sana gerçeğin kitabında yazılı olanı göstereceğim; bu konularda benimle birlikte duran kimse yok, yalnızca önderiniz Mikail. Ben de Medli Darius'un birinci yılında, onu desteklemek ve güçlendirmek için bizzat ayağa kalktım. Daniel 10:21, 11:1.

1989'daki "zamanın sonunu" temsil eden Darius'un birinci yılında Cebrail "ayakta durdu"; böylece bir "zamanın sonunda" bir meleğin geldiğini ortaya koydu. 1798'de birinci melek geldi ve 1989'da üçüncü melek geldi. Üçüncü meleğin mesajı 2001'de güçlendirildiğinde üçüncü meleğin mühürlenmesi başladı; ancak 1989'da üçüncü meleğin gelişinin hareketi, Cebrail'in zamanın sonunda ayakta durmasıyla temsil edilir. Cebrail, Daniel'e "gerçeğin yazısında kaydedilmiş olanı" gösterecek ve Hiddekel görünümü, Cebrail'in ortaya koymak üzere olduğu "Gerçek" in imzasını taşır.

Onuncu bölümün on dördüncü ayetinde Cebrail, Hiddekel görünümünde ele aldığı konunun "son günlerde Tanrı'nın halkının başına ne geleceği" olduğunu Daniel'e zaten bildirmişti.

Şimdi sana, halkının son günlerde başına neler geleceğini anlamak için geldim; çünkü bu görüş daha ilerideki günler içindir. Daniel 10:14.

Daniel kitabının on birinci bölümünün ikinci ayeti, 1989'da zamanın sonunda mühürü açılan bilgiyi temsil eder ve Tanrı'nın halkının "son günlerde" "başına ne geleceğini" ortaya koyar.

Ve şimdi sana gerçeği göstereceğim. Bak, Persya'da daha üç kral ortaya çıkacak; dördüncüsü ise hepsinden çok daha zengin olacak: ve servetinin gücüyle herkesi Yunanistan diyarına karşı kıskırtacak. Daniel 11:2.

Kiros, 1989'dan sonraki ikinci kralın önceden bir örneğidir. O, son günlerde Kutsal Kitap peygamberliğinde Medler ve Persler tarafından temsil edilen iki boynuzdan oluşan krallığı simgeleyen Med-Pers İmparatorluğu'nun kralıdır. 1989'daki zamanın sonunda, iki boynuzlu yeryüzü canavarının krallığının ikinci kralından sonra üç kral daha olacaktı (Clinton, son Bush, Obama) ve ardından hepsinden çok daha zengin bir kral gelecekti. Birinci Bush'tan sonra gelen bu üç kral, başkanlıklarından sonra ve yalnızca başkan olmuş oldukları için zenginleştiler. Dördüncü olan ve çok daha zengin bulunan, gelmiş geçmiş en zengin başkan Trump ise parasını başkan olduğu için değil, başkanlığa aday olmadan çok önce ağırlıklı olarak gayrimenkul yatırımlarındaki çalışmaları sayesinde kazandı.

Geçmişte, görece anlamda, Amerikan tarihindeki en zengin başkan Amerika Birleşik Devletleri'nin ilk başkanıydı. Donald Trump'tan önce, George Washington Amerikan tarihindeki en zengin başkandı ve parasını Donald Trump gibi gayrimenkul yatırımlarıyla kazanmıştı. Hem Washington hem de Trump, geleneksel olmayan siyasi geçmişlerden gelerek başkanlığa geldiler. Washington, başkan olmadan önce esasen bir askerî liderdi; Trump ise bir iş insanı ve televizyon kişiliğiydi ve tıpkı Washington gibi önceden hiçbir siyasi deneyimi yoktu.

Her iki başkan da güçlü kişilikleri ve liderlik tarzlarıyla tanınıyordu, ancak bu özellikleri oldukça farklı biçimlerde sergilediler. Washington, Devrim Savaşı ve Cumhuriyetin ilk yılları sırasında metanetli, sakin ve kendinden emin liderliği ile birleştirici varlığıyla tanınıyordu; Trump ise liderlik ve yönetime yönelik iddialı yaklaşımıyla tanınır. Washington da Trump da, çok farklı nedenlerle de olsa, önemli tartışmaların konusu olmuş figürlerdi. Washington, geniş çapta saygı görmesine rağmen, kölelik konusundaki görüşleri de dahil olmak üzere çeşitli meseleler nedeniyle kendi döneminde eleştirilerle karşılaştı. Trump'ın başkanlık dönemine, sosyal medyada "mean tweets" kullanımını, "Önce Amerika" politika kararları ve kendi öz farkındalığı da dahil olmak üzere çok sayıda tartışma damga vurdu.

En zengin ve altıncı başkan, küreselci ejderha güçlerini kıskırtacaktı. On birinci bölümün ikinci ayetindeki tarihi 1776, 1789 ve 1798 dönemlerinin tarihiyle karşılaştırdığımızda, İsa sonu başlangıçla gösterdiği için, yeryüzü canavarının son başkanına dair daha fazla bilgi buluruz. 1776 ve 1789 ile temsil edilen ilk iki dönem, son başkanın yediden olan sekizinci başkan olacağına dair iki tanık sağlar. Trump, Reagan'dan sonra altıncı başkandı ve sekizinci başkan olarak "yediden biri" olacaktır. Son ve sekizinci başkan, Birleşik Devletler canavara "yönelik ve ona ait" sureti oluşturduğunda hüküm sürecek.

Amerika Birleşik Devletleri tarafından canavarın sureti oluşturulduğu sırada hüküm süren başkan, Peyton Randolph ve John Hancock'un da tanıklık ettiği üzere, yediden olan sekizinci olmalıdır. Papalık, yediden olan sekizinci baştır ve peygamberlikte bildirilen ölümcül bir yara almıştır. Papalığın bir sureti olabilmesi için, yediden olan sekizinci başkanın da peygamberlikte "yaralanmış" ya da "öldürülmüş" olarak tanımlanması gerekir.

Papalık, ölümcül yarasını bir ejderha gücünden (Fransa) aldı; bu, Pavlus'un "günahın sırrı" (günah adamı) denen şeyin o zaman zaten işlediğini belirttiği zamandan beri Papalığın mücadele ettiği bir ejderha gücüydü. Paganizmin ejderhası, Papalığın tahta çıkmasını engelliyordu; Papalık 538'de tahta çıktı.

Papalık, başlangıcından nihai sona erişine kadar ejderha güçlerine karşı mücadele eder. Papalığın bir sureti, suretin bir ejderha gücüyle mücadele etmesini gerektirir. Vahiy 17'de, sekizinci baş olup yedi baştan biri olan papalık, nihayet ateşe verilir ve etini on kral yer. Her iki ölümden de (1798'de ve son günlerde), papalık canavarı bir ejderha gücü tarafından öldürülür. Amerika Birleşik Devletleri'nin canavarın suretini oluşturabilmesi için, ABD'nin savaş halinde olduğu bir ejderha gücü tarafından sekizinci başkanın da öldürülmesi gerekir; 1989'da yaşanan zamanın sonunun ardından gelen altıncı kral ise tüm ejderha güçlerini kısırtan kraldır.

Ronald Reagan dinden dönmüş bir Protestandı, ama Birinci George Bush klasik bir küreselciydi. Onun meşhur sözlerinden biri, 18 Ağustos 1988'de şöyle diyerek yalan söylediği ifadedir: "Ve vergileri artırmayacak olan benim. Rakibim şimdi vergileri son çare olarak, hatta üçüncü çare olarak artıracığını söylüyor. Ama bir siyasetçi böyle konuştu mu, bilirsiniz ki başvuracağı yollardan biri odur. Rakibim vergi artışını dışlamıyor. Ama ben dışlarım. Ve Kongre beni vergileri artırmaya zorlayacak ve ben hayır diyeceğim. Ve bastıracaklar, ben hayır diyeceğim, yine bastıracaklar ve onlara söyleyebileceğim tek şey şu: dudaklarımı oku: yeni vergi yok."

Ejderha gücünün bir temsilcisine özgü bir nitelik olan o aleni yalan dışında, en ünlü sözü 11 Eylül 1990'da Kongre'nin ortak oturumunda söylediği şuydu: "Şimdi, ufukta beliren yeni bir dünyayı görebiliyoruz. Yeni bir dünya düzeninin çok gerçek bir ihtimal olduğu bir dünya. Winston Churchill'in sözleriyle, 'adalet ve hakkaniyet ilkelerinin ... zayıfları güçlüye karşı koruduğu ...' bir 'dünya düzeni'. Birleşmiş Milletler'in, Soğuk Savaş çıkmazından kurtulmuş olarak, kurucularının tarihi vizyonunu gerçekleştirmeye hazır olduğu bir dünya." Baba Bush, kendisini bir Cumhuriyetçi olarak tanımlasa bile küreselciydi.

Bill Clinton, yemin törenini Lincoln Anıtı'nda gerçekleştiren ilk başkandı; bu da Lincoln'a sırtını dönüp, içi Masonluk sembolleriyle dolu olan Washington Anıtı'nın dikilitaşına yüzünü çevirdiği anlamına geliyordu. Anayasaya sahte bir bağlılık yemini ederken yüzünü dönmeyi seçtiği hem o dikilitaş hem de Masonluğun sembolleri, onun yalnızca kölelik karşıtlığının simgesi olan Lincoln Anıtı'na sırtını döndüğünü temsil etmekle kalmıyor, aynı zamanda Clinton'ın seçtiği bu tarihi konumlanış, devam ettiği Cizvit üniversitesinde ders aldığı bir profesörü övdüğü kabul konuşmasıyla da örtüşüyordu.

O profesör, Carroll Quigley, 1966'da yayımlanan Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time adlı kitabı yazdı ve bu eser, doğru ve yaygın biçimde "küreselci fikirlerin İncili" olarak

görülür. Kur'an İslam için neyse ve Albert Pike tarafından yazılıp 1871'de yayımlanan *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry* Masonluğun ezoterik öğretilerinin en kapsamlı açıklaması olarak nasıl kabul ediliyorsa; ya da *The Book of Mormon* Son Gün Azizleri için neyse, Quigley'nin kitabı da küreselci felsefenin İncili'dir. Clinton Kur'an'daki Muhammed'i ya da *The Book of Mormon*'daki Joseph Smith'i övseydi çoğu kişi bunu bilirdi ve bazıları Albert Pike'ın kim olduğunu bilirdi; ama az kişi, Clinton'ın Quigley'e övgüsünün kendi küreselci gündemiyle ve Abraham Lincoln'ün temsil ettiği ilkeleri reddetmesiyle tutarlı olduğunu biliyordu.

Konuşmasında Clinton şöyle dedi: "Ergenlik çağındayken John Kennedy'nin yurttaşlığa çağrısını duydum. Ve sonra, Georgetown'da öğrenciyken, Carroll Quigley adında bir profesörün bu çağrıyla şöyle açıklığa kavuşturduğunu duydum: bize, Amerika'nın tarihin en büyük ulusu olduğunu, çünkü halkımızın her zaman iki şeye inandığını söyledi: yarımın bugünden daha iyi olabileceğine ve bunun böyle olması için her birimizin kişisel bir ahlaki sorumluluğu olduğuna." Carroll Quigley'nin "Amerika'yı yeniden büyük yapmak" konusundaki fikri, ABD'nin ulusal egemenliğini Birleşmiş Milletler'e teslim etmesiydi. Clinton bir Demokrat, küreselci, ejderhanın temsilcisiydi.

"Babasına bak oğlunu al." Oğul George Bush bir küreselciydi ve tıpkı babası gibi, Cumhuriyetçi olduğunu iddia eden bir küreselciydi. Armut dibine düşer. Kutsal Kitap şu retorik soruyu sorar: "İki kişi anlaşmadan birlikte yürür mü?" Oğul Bush'un Bill ve Hillary Clinton'la birlikte gerçekleştirdiği sayısız girişimi takip etmek, onun kiminle anlaştığını görmek için yeterlidir.

Barack Hussein Obama, Başkan seçilmeden kısa bir süre önce düzenlenen bir seçim mitinginde, Amerika Birleşik Devletleri'ni kökten dönüştürmek hakkında bir açıklama yaptı. 30 Ekim 2008'de, Missouri'nin Columbia kentinde Obama şöyle dedi: "Amerika Birleşik Devletleri'ni kökten dönüştürmemize beş gün kaldı." Bu ifade, 2008 başkanlık kampanyasının ana teması olan "umut ve değişim" yönündeki daha geniş mesajının bir parçasıydı ve önemli politika reformlarına ve ülke için farklı bir yönelişe olan bağlılığını vurguluyordu. Ülkeyi yönlendirdiği istikamet ise küreselciliğin ejderha politikaları, beyaz karşıtlığı, kürtaj yanlılığı, karbon yakıtlarına karşıtlık, Amerika karşıtlığı ve küreselcilik yanlılığı, Çeşitlilik, Eşitlik, Kapsayıcılık, Eleştirel Irk Teorisi'nin sahte tarihi ve daha nicesiydi. Obama yalnızca bir toplum örgütleyicisi değildi; o, ejderha gücünün küreselci gündeminin bir temsilcisiydi ve hâlâ da öyledir.

Ancak Trump, tipik modern bir siyasetçiden farklı olarak, 1989'da başlayan dönemde görev yapan diğer yedi başkanın toplamından daha fazla vaat yerine getirdi. Amerika'yı yeniden büyük yapmaya kendini adanmıştı ve bunu yapmaya çalışırken, yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'nde değil, tüm dünyada da mevcut küreselci iktidar odaklarını ayağa kaldırdı.

Joe Biden'ın, başka bir küreselci olmadığına dair tek bir kanıt bile yok.

Katoliklik canavarı, ejderha güçleriyle uzayıp giden bir savaş yürüttü ve Amerika Birleşik Devletleri papalığın bir suretini oluşturduğunda görevde olan başkan da, kehanet gereği, ejderha güçleriyle bir mücadele içinde olacaktır. Donald Trump dışında, hayatta olan hiçbir başkan ejderha güçleriyle savaşmaz; çünkü Demokratlar açıkça küreselcidir (ejderhalar) ve son George Bush da, babası gibi, (kendini Cumhuriyetçi olarak tanıtan, gerçekte ise küreselci bir ejderha) idi; zira İsa

her zaman sonu ilkle örneklendirir.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Tanrı'nın halkını büyük bir kriz bekliyor. Dünyayı bir kriz bekliyor. Tüm çağların en önemli mücadelesi hemen önümüzde. Kırk yılı aşkın bir süredir, peygamberlik sözünün otoritesine dayanarak yaklaştığımız ilan ettiğimiz olaylar şimdi gözlerimizin önünde gerçekleşiyor. Vicdan özgürlüğünü kısıtlayacak bir anayasa değişikliği meselesi çoktan ülkenin yasa koyucularının gündemine taşındı. Pazar gününe uyulmasının zorunlu kılınması meselesi ulusal çapta ilgi ve önem kazanmış durumda. Bu hareketin sonucunun ne olacağını çok iyi biliyoruz. Ama bu durumla yüzleşmeye hazır mıyız? Önlerinde duran tehlike konusunda insanları uyarmak gibi Tanrı'nın bize emanet ettiği görevi sadakatle yerine getirdik mi?

Pazar gününün zorunlu kılınması hareketine katılanlar arasında bile, bu eylemin doğuracağı sonuçlara kör olan pek çok kişi var. Din özgürlüğüne doğrudan darbe vurduklarını görmüyorlar. Kutsal Kitap'ın öğrettiği Sebt Günü'nü ve Pazar günü uygulamasının dayandığı sahte temeli hiç anlamamış olan birçok kişi var. Dinî yasamadan yana herhangi bir hareket, aslında, yüzyıllardır vicdan özgürlüğüne karşı aralıksız savaşmış olan papalığa verilmiş bir tavizdir. Pazar gününün tutulması, sözde bir Hristiyan kurumu olarak varlığını "kötülüğün gizemi"ne borçludur; onun zorla uygulanması ise, Roma Katolikliği'nin temel taşı olan ilkelerin fiilen tanınması anlamına gelecektir. Ulusumuz, yönetiminin ilkelerinden böylesine feragat edip bir Pazar yasası çıkardığında, Protestanlık bu eylemle papalıkla el ele verecektir; bu, uzun zamandır yeniden etkin bir despotizme sıçrama fırsatını hevesle kollayan zorbalığa can vermekten başka bir şey olmayacaktır.

Ulusal Reform Hareketi, dini yasama yetkisini kullanarak, tam olarak geliştiğinde, geçmiş çağlarda hüküm sürmüş olan aynı hoşgörüsüzlük ve baskıyı ortaya koyacaktır. O zamanlar insan kurulları Tanrı'ya özgü yetkileri üstlenmiş, despotik güçleri altında vicdan özgürlüğünü ezmiş; buyruklarına karşı çıkanları ise hapis, sürgün ve ölüm izlemiştir. Eğer papalık ya da onun ilkeleri yeniden yasama yoluyla iktidara taşınırsa, yaygın yanılgılara boyun eğmek uğruna vicdanı ve gerçeği feda etmeyecek olanlara karşı zulüm ateşleri yeniden alevlendirilecektir. Bu kötülük gerçekleşmek üzeredir.

Tanrı bize önümüzdeki tehlikeleri gösteren ışığı verdiğinde, onu halkın önüne getirmek için gücümüz dahilindeki her çabayı göstermeyi ihmal edersek, O'nun gözünde nasıl aklanmış sayılabiliriz? Onları bu son derece önemli meseleyle uyarılmadan yüzleşmeye bırakmakla yetinebilir miyiz? Tanıklıklar, 5. cilt, 711, 712.